

Vysoké Tatry – klasické výstupy IX.

Východná Žeruchová vež Cesta cez Knihu

Být na „Brnčálce“ a nevylézt si legendární „Cestu cez Knihu“ na Žeruchovy veže, to snad ani nejde. Třetí délku a její úsek připomínající rozevřenou knížku zná snad každý horolezec, přestože se jedná na tatranské poměry o novou cestu. Linku poprvé v červenci roku 1985 zdolali pánové Marec a Čierník a od té doby se dočkala řady přelezů. A teď je řada na nás.

Markéta Hanáková Zdeněk Hodinář

Tak, jako stovky dalších lezců, i my stoupáme od Chaty pri Zelenom plese do Červené doliny. V místě, kde uhýbá výrazný chodník pod Žeruchovy veže, sejdeme z turistické značky. Odbočku nelze minout. Je dost patrná a navíc je tu velký mužik. Nástup chvíli hledáme, ale netrvá dlouho a pod skalami se snadno zorientujeme. Cesta začíná v nejnižším bodě Východní Žeruchové veže. Navíc je ve výšce asi pěti metrů krásně viditelný postupový borhák. Linie byla v roce 2014 přejížena. Na štandech jsou borháky dva a při zdolávání trasy

sem tam narazíte na postupové borháky a spoustu starých skob.

Na zahřátí koutek za pět

Hned na začátku nás rozehřeje délka, která rozhodně odpovídá pětkové obtížnosti. V úvodním koutě postřádám nohy. Nevím, jestli je to tím, že jsem ještě nerozlezená, nebo spíš slepá. Každopádně se trochu trápím. Pár kroků prověřím rozsah našich kyčlí, u čehož brblá pro změnu Zdenka. Prý není ženská, aby uměl tolik roztáhnout nohy. Pud sebezáchovy je nakonec

silnější, takže zvládne i provaz, aniž by měl tušení, že tento cvik skutečně ovládá. Co ohodnotí kladně, jsou dva borháky, které se nacházejí v nejtěžších místech.

Stěnka za pět nebo lezení za čtyři

Slepá nejsem jenom já. I můj prvolezec asi hůře vidí, protože mine první štand. Prý ho vůbec nezaregistroval. Možná, že více než slepota, za to může další úsek, který je nutné překonat. Zdeněk se soustředí na výstup, hledá, kudy je nejsnazší cesta, a pak plný radosti,

že náročnější pasáž zvládl, pokračuje v euforii dál. Po deseti metrech narazí na další štand, který ale není příliš pohodlný. Já jsem se při lezení stěnky také zapotila. Zase mi chyběly nohy. Dobré je, že i tohle místo je odjištěno borhákem. Dá se zdolat zprava, přičemž tato varianta je za IV. UIAA. Protože ale Zdenka znám, věděla jsem dopředu, aniž bychom se domlouvali, že půjdeme pětkovým terénem.

Pasáž na vydýchání

Po vydatném zahřátí a před Knihou za pět trochu vydechneme. Čeká nás lehké lezení za II. až III. UIAA. Všude jsou chyty i stupy. Štand je tak prostorný, že vybízí ke svačině. Jako na dlani máme úsek, podle kterého dostala cesta název. Dopřávám si kus salámu, k němuž přikusuju sýr, a přitom zírám na obrovský rozevřený kout s výraznou spárou uprostřed. Posílnění konečně můžeme jít na to.

Rozevřená kniha nás oba vcucne

Na tuhle pasáž jsem se moc těšila. Zdenda ji vyhopsá snadno. Založí jedno vlastní jištění a zbývajícími dvěma – skobou a borhákem – rovněž nepohrdne. Nejtěžší je délka asi zespodu. Když ale zapojíte mozek, jde to parádně. Chvilí jsme v jedné stěně, chvíli ve druhé, sem tam provedeme krok

Obrovský kout připomíná rozevřenou knihu

Horní část "Knihy" je lehčí než spodní pasáže

Najít nástup není těžké, v cestě jsou vidět postupová jištění